

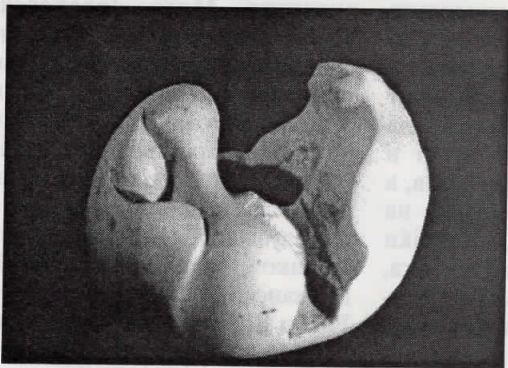
Ода на чувствата

Кон првата самостојна изложба на Соња Поповска Трајковска во Културно-информативниот центар во Скопје

Соња Поповска Трајковска, дипломирала на Факултетот за ликовни уметности во Скопје, во класата на проф. Стефан Маневски. Учествовала на неколку ликовни колонии. Зад себе има шест групни изложби.

Нејзината прва самостојна изложба опфати дваесет скулптури во дрво, керамика, вештачки мермер, метал (поцинкуван лим, алуминиум), работени во периодот 1990-1999 година.

Досегашното творештво на Соња се движи околу органските форми. Преку нив се обидува да ги изрази своите емоции. Да им даде форма на чувствата. Да направи компромис меѓу доброто и лошото, две контрадикторни емоционални состојби, кои се вткаени во самите нас. Да ги прикаже двете заедно, затоа што тие се идеја, суштина, вредност, стварност и сон на секој човек. Да претстави: „Случувања“, „Внатрешен немир“, „Отпор“, „Обид“, како и „Дупка“, „Трулеж“, почеток и крај, раѓање и смрт, поттик кон создавање. Сето тоа поставено во поинаков амбиент, сè со цел да се разбие монотонијата на галерискиот простор.

Керамиката е минијатурна, окерноцрвена, разбранувана, изгмечена, вдлабнато-испакната, со дупки. Формите се налик на земјата од која настанале и која во себе ги чува сите трулежи и опстојувања. Полиестерот, исто така минијатура, мутира во болка од која се изродува човештвото. Повторно спротивставени чувства. Дрвото во себе го содржи внатрешниот немир, хаотично испреpletени нишки од коноп, кои во агонија се обидуваат да излезат (или да навлезат) од (во) дрвото-јадро. Грдото го разјадува убавото. Металот (поцинкуван лим, алуминиум) нè прави вознемирени. Формите се судруваат и се обидуваат да побегнат. Металните лакови го одразуваат отпорот, немирот, напнатоста. Вештачки мермер - и конечно, дипломска. Тука органската форма е најизразена. Мермерот, иако неприроден, наликува на вечниот омфалос - центар на светот и засолниште. Тука се случува сè. Извиените форми ја распукнуваат клетката. Се раѓа животот. Се ослободуваат чувствата.

Во сите дела на Соња очигледна е нејзината внатрешна борба. Обидот да се прикаже само доброто, а лошото да се сокрие, останува безуспешен. На крај осознава дека патот кон сопствените длабочини налага безусловно прифаќање на она што е потсвесно. Храбар и искрен е обидот да се изложи сопствениот немир пред очите на другиот.

М. Ч.